

Török Nándor

Haza, a Bodrogközbe

Vágtatok az 'emhármason'
s Miskolcot, ha hátra hagyom,
egy másik út aszfaltja már
északra visz, s valaki vár
(apám, anyám, öcsém s a láz,
hogy láthatom, áll még a ház,
s gyermekkorom átélhetem,
míg merengek emlékeken).

A Ronyva rossz felé halad,
a Sátorhegy púpja alatt
a víz, a kő, az ég szelíd,
a kishatárnak hídja hív
s átvezet árkon, síneken:
egy más világba érkezem,
hol tudja minden idegem,
hogyan nem vagyok itt idegen.

Köszöntelek szűkebb hazám,
mindenestől zúdulsz ma rám.
Borsiban Rákóczi leint:
„Hé, kuruc, itt vagy hát megint?”
Szőlőskén felsóhajt a föld
(Mathiasz János üdvözölt),
s a Bodrog-híd túloldalán
is ismerős minden. Az ám!

A háztető, az út menti fák,
maga az út s az úthibák,
az ugar, s a szántón a rög,
a nádasban, ha szél zörög,
a madár s füttye, ami száll,
felismer-ismer ez a táj,
és én is jól ismerem őt
(a spájzban vár rám a befőtt,

s már nem soká kóstolhatom,
hazajutok innét vakon).
A helmeci hegyeken túl
csak visz előre az a súly,
mi szívemről (mi oly beteg)
a Gotthárd-hídnál leperreg
s felnézve a pléhkeresztre,
hazaérkeztem Leleszre.